

Krista Frandsen

DEN
STILLE
STEMME

Krista Frandsen
Den stille stemme

3. udgave 1. oplag
© ProRex Forlag 2019
www.prorex.dk
6070 Christiansfeld

1. udgave 1981
1. udgave, 2. oplag 1992
2. udgave 2007

All rights reserved.

Kopiering må alene ske i henhold til
lov om ophavsret af 14. juni 1995
med efterfølgende ændringer.

Bibeltekster er fra den autoriserede
oversættelse af Bibelen fra 1962.

Tilrettelægning og sats:
Christian Larsen, ProRex Forlag

Sat med Adriane Text

Tryk: CPI

ISBN 978 87 7068 155 1

FORORD

Krista Frandsen deler i **Den stille stemme** lidt af det, hun har lyttet sig til foran sin åbne bibel og i bønnens stilhed. I bogen fremstilles Jesus som talende direkte til hende. Det har gjort nogle læsere ængstelige for, om **Den stille stemme** vil blive opfattet som en pseudo-bibel, hvis ord tillægges samme autoritet som den rigtige Bibel. Hertil er svaret: Burde man så ikke også nære samme betænkelighed ved enhver forkyndelse i tale eller skrift, hvor andre forsøger at give os del i, hvad Ordet har sagt til dem?

Noget andet er, at man bør forholde sig fuldkommen fri og afslappet over for den forkyndelse, som her lyder. Den har lydt til Krista Frandsen og forpligter derfor kun mig, læseren, så langt, som jeg oplever, at den hjælper mig til bedre at se og modtage rigdomme i bibelordet, som jeg var for tungnem til selv at få øje på. Den frihed har Gudsordet givet os i 1 Kor 14,29, hvor der står, at når en profeterer, skal de andre bedømme det. Således – og ikke anderledes – ved jeg, at forfatteren selv ønsker, at vi skal lytte til **Den stille stemmes** tale.

I det samme kapitel i Korintherbrevet skildrer Paulus, hvordan et profetisk budskab virker, når det modtages. Han siger,

at det taler til den tilstedeværendes samvittighed, så han føler sig afsløret, så hans hjertes skjulte tanker bliver åbenbare, og han falder på sit ansigt og tilbeder Gud. Sådan virkede flere steder i Krista Frandsens manuskript på mig, og derfor opmuntrede jeg til dets udgivelse.

P.H. Lange

Poul Hjorth Lange 1899-1994

Cand.theol., sognepræst og forfatter

Missionær i Sydindien 1924-1935,

udsendt af Det danske Missionsselskab

Krista Frandsen og P. H. Lange fandt i et respektfuldt venskab begge glæde og opmuntring i samtaler om troen, bønslivet og Bibels sandhed.

INDLEDNING

Denne bogs indhold er givet mig gennem en årrække under min daglige bibellæsning og personlige andagt. Dens form kan jeg bedst betegne på denne måde, at min bøn af og til bliver til "samtale" med Herren.

Til tider er de nedskrevne ord kommet til mig før bibellæsningen, men for det meste som følge af det læste. Da ordene ikke blev nedskrevet med udgivelse for øje, fik jeg ikke altid noteret skriftstederne, og nu er jeg ikke i stand til at finde tilbage til dem, men mange års bibellæsning er grundlaget for det oplevede og nedskrevne.

Jeg ønsker og beder om, at Guds Ords uforgængelige sandhed må blive mere og mere levende og dyrebart for dig, og at du må bevares i nært personligt samfund med Jesus.

Krista Frandsen

GUDS VILJE OG GUDS FRED

Din fred, min Gud, er i din vilje,
og i din fred din vilje har til huse
– af fælles rod, med fælles mål:
af *kærlighed* og til den hele skabnings
lykke.

Din vilje, milde Fader,
var den Edens Have,
hvor Adam gik med Eva ved sin side.
Hvert træ, hver blomst, hver frugt, *alt* liv
var Himlens gave,
og selve luften var dit fredens åndepust
– indtil et ”mon” skød frem
som slangegift.
Det første mon ved Gud, vor Faders,
rene, sande ord.

Snart fulgte der et ”men”,
et men ved Herrens vilje
– et men som avlede begær og frygt –
og skabte tvivl
om Gud, vor skabers, hensigt,
hans kærlighed, hans væsens renhed –
og lukkede Paradisets port for Adams
slægt.

Fra slægt til slægt har hovmodssæden
spiret, slået rod og sat sin bitre frugt:
– Hvad er det mon, at Gud har forbeholdt
sig selv?

- Har han fortrudt?
- Er Gud mon bange for, at mennesket skal blive sig sin egen kunnen bevidst?
- Hvad har et menneske sin frie vilje til?
- Er ikke mennesket sin egen Herre?
- Sin egen lykkes smed?
- Er Gud mon til?

Dog er dit Eden end at finde
 i den faldne verden,
 store Gud og livets opretholder.
 Som "i begyndelsen" så også nu
 din vilje og dit Ord er Edens Have,
 hvor hvert et træ, hver blomst,
 hver frugt, *alt* liv
 er Himlens gave,
 og selve luften er dit fredens åndepust.

Iført din egen skabnings klædning
 du kom til os i Jesu Krist, din Søn.
 I Ham din kærlighed,
 din skaberhensigt,
 dit væsens renhed,
 din hellighed,
 din magt
 blev synlig for din skabnings øje.

I Ham stod kampen mellem dig og Satan
 om hele den fortabte adamsslægt.
 – I Ham blev sejren vundet. –

Og du, Guds Ord, vor Herre, Jesus Krist,
gik gennem døren til den faldne verden.
I dig Guds billedet kom os i møde,
i dig gudsviljen åbenbaredes.
Gudskærligheden er os skænket
i din offerskål.
Og gennem dødens port du banede vej
for os til evigt liv.

Du, Herre Krist, vor frelser og befrier,
er døren til det tabte Paradis:
Guds vilje og Guds Fred.
I dig Guds vilje er min Edens Have
her på jord.
Her stråler nådens sol,
her blomstrer livets træ
og bærer varig frugt.
Her deler du dit liv med os
og skænker i vort tomme kar
den nye vin.
Du virker, mens vi vælger dig til Herre,
og som du lovede, du døber os
med Helligånd og ild.

Guds Hellige Ånd, tag hånd om min vilje
og dan den til lighed med din,
så du, mens jeg beder, kan virke,
at underet sker.

Krista Frandsen

1. januar

Sandhedens ånd skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer. (Joh 16,13-15)

”Søg mig, for den som søger, han finder. Søg ind i min vilje, og jeg vil vise dig vejen, du skal gå. – Vær stille, og lad min Ånd tale.

Jeg er den, ved hvem du og alle ting er blevet til. Jeg er den, som har al magten i himlen og på jorden, og jeg er den, som beder dig om din tillid. Jeg er den, som elsker dig med en evig kærlighed – og jeg er den, som rækker mine hænder ud imod dig.”

2. januar

”I mit Ord, i Bibelen, har jeg lagt mit væsen og min vilje, for at mine børn kan kende mig og følge mig. Jeg er Ordet, og Ordet er mig. Mit Ord er sandhed.”

3. januar

Fårene følger ham ... de kender hans røst.
(Joh 10,4)

”Det er det, jeg har lovet alle, som overgiver sig i mine hænder. Helligånden skal åbenbare jer sandheden.

Ordene alene gør det ikke, selv djævelen bruger mit ord. Han brugte det over for mig i ørkenen, han vil bruge det over for mine børn!

Sandheden kan ikke ’forstås’, den må åbenbares. Forståelsens vej er farlig – tag jer i agt! Min røst, min Ånd skal vejlede jer og åbenbare jer sandheden stykke for stykke. ’Bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende’ (2 Kor 3,6). Det gælder også i dag!”

4. januar

Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv ... (Matt 16,24)

”At fornægte sig selv synes på forhånd tungt, men det er livets lykke, når det gøres for *min* skyld og på *mit* ansvar.

Det er selvet, der døver og blinder. Det blander sig op i dine følelser og reaktioner og gør det svært for dig at skelne.

Jeg vil være dit *nye* selv, dit *nye* hjerte, dit *nye* liv. – Jeg har lovet at blive i jer.
(Joh 15,4)

Kom til mig med din afmagt. Giv dig ikke hen i mismod, men kast din sag fra dig og flygt til mig!

Jeg slipper dig ikke!”

5. januar

”Mennesker fylder sig ad tankens vej med så mange, mange ting, som til sidst tager magten over dem. – Fyld jer ad tankens vej, gennem læsning og bøn, med *mine* ord, så vil JEG tage magten i jeres liv!”

6. januar

Det er ikke dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig. (Rom 11,18)

”Det gælder både dit åndelige og dit materielle liv. Husk det, når du føler dig overvældet af arbejde og vanskeligheder, af afgørelser, der skal træffes, når du er i vildrede og tvivl, fordi alting er anderledes, end du troede, det skulle være. Og først og fremmest når sjælefjenden vil rukke ved din tillid til, at jeg *har* vundet frelsen for dig. Husk dette: det er mig, der bærer dig – ikke dig, der bærer mig med dig i livets vanskeligheder. Der er ikke lagt en ekstra byrde på dig, men din byrde er løftet bort!

Tro på mig er ikke en tung og vanskelig pligt, men et privilegium, der løfter og

bærer dig. Stykke for stykke vil jeg lægge min tro ind i dit hjerte under de forhold, der møder dig.

Som en levende kilde skal den frembringe den rette styrke til rette tid, når du bliver i mig og ikke tager din tillid tilbage.”

7. januar

”Ved mit liv, min lidelse, død og opstandelse har jeg for evigt vundet retten til enhver sjæl, som frivilligt vælger MIG som sin Herre.

Jeg er Kærlighed, og alt det i mennesket, som ikke kan trives i min kærlighed, renser jeg ud. Jeg bruger de midler, som mennesker forstår, fordi jeg elsker dem. Og mine midler er aldrig i strid med min kærlighed. Årsagen til smerten er altid at finde i synden – fra mig kommer kun lægedom og befrielse.

Mit væsen er Kærlighed. Jeg er kærlighedskilden, den uudtømmelige.”

8. januar

”Du leger med ilden, når du lytter til min modstander, mens han foregøgler dig alt, hvad der *kan* ske af ondt.

Glem ikke, at jeg aldrig har ondt i sinde.

Takkens og tillidens vej er jeres vej med mig, ad den kan jeg lade alle mine rigdomme tilflyde jer til ånd, sjæl og legeme.

Det er *min* vej til jer, der gælder under alle forhold, derefter bliver det jeres vej med mig.”

9. januar

”Jeg ønsker samfund med dig ad *troens* vej, ikke ad forståelsens vej.

Giv mig din ’forståelse’, og jeg vil give dig min tro.

Jeg er Gud den almægtige, den for mennesker ubegribelige.

Mine gerninger fatter I ikke.

Min kærlighed omslutter jer, I er skabt til at være mine børn, mine *elskede* børn.

Menneskelig ’forståelse’ skjuler min storhed.

Giv rum for min kærlighed.”